Р Е Ш Е Н И Е
№ 45716

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 11.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12427** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Й. Н. (O. N.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу Заповед № 5392 ПАМ-472/28.09.2026 г. на началника на отдел „Миграция“- СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 41, ал. 2 ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, Турция“. Административният орган не е допуснал предварително изпълнение на оспорения акт.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, при несъответствие с материално-правни разпоредби и с целта на закона.

Според жалбоподателя, той не е бил надлежно уведомен за мотивите, за налагане на процесната ПАМ, защото същата препраща към докладна записка рег. № 5392р - 523/28.09.2026 г. по описа на отдел „Миграция” – СДВР, чието съдържание не е известно на чужденеца.

Й. Н. се е установил от дълго време в страната. От 2022 г. синът му също живее в Б. и следва редовно обучение във българско висше учебно заведение.

Съпругата и дъщеря му също живеят в страната от 2023 г.

Разрешението за пребиваване на оспорващия е изтекло през 2025 г., но поради неразбирателство с пълномощника му, същият не е успял да представи необходимите документи за продължаване на престоя му. Чужденецът добросъвестно е предприел действия по уреждане на престоя си в страната, но по независещи от него причини това не се е случило.

Й. Н. е уведомен за започналото административно производство за издаване на ПАМ и е представил писмено възражение. То не е обсъдено от административния орган и не е взето предвид обстоятелството, че семейството му трайно се е установило в страната от повече от шест години и че е изгубило икономически и социални връзки с Турция. Не е взето предвид и здравословното състояние на съпругата на оспорващия, която е претърпяла операция на окото. Така е допуснато нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ.
Инвокират се доводи, че с оспорения акт се осъществява несъразмерна намеса в личната сфера на чужденеца, в противоречие с принципите на пропорционалност и ефективност поради несъобразяване с релевантните факти и обстоятелства в конкретния случай. Засегнато е правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ, без това да се налага от оправдана необходимост за защита на обществени и държавни интереси, свързани е националната или обществената сигурност.
По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се яви лично и с пълномощника си адвокат Р., която поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски.
Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт И. са постъпили писмени бележки, в които се посочва, че оспорената заповед е съобразена с материално-правните предпоставки и в съответствие с целта на закона. Административният орган, преди да го постанови е съобразил разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и се е позовал на установените обстоятелства, имащи отношение към правилното решаване на спора. Безспорно е установено, че Й. Н. е незаконно пребиваващ на територията на Република Б.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:
Видно от докладна записка № 5392р-523 от 28.09.2026 г. на началник на група 01 при отдел „Миграция“ – СДВР до началника на отдел „Миграция” – СДВР, е предложено налагането на ПАМ по отношение на Й. Н., защото същият е в незаконен престой в Република Б..
В документа е посочено, че чуждият гражданин е подал заявление с вх. № 100178/17.01.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б., на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. По това заявление е постановен отказ със заповед 513з - 6416/29.05.2025 г., влязла в сила, поради което след 19.06.2025 г., чужденецът няма право да остане на територията на страната.
На 17.09.2026 г. е изготвено уведомление с рег. № 513000 - 69481/2026 г. до Й. Н., с което същият е уведомен за започване на производство по налагане на ПАМ, „Връщане до страна на произход“. Указано е, че в срок до 7-дневен той може да подаде възражения, обяснения или да представи допълнителни доказателства.
От направените справки в информационните масиви на МВР е установено, че лицето, няма данни за издадена валидна виза, както и че не е напуснало страната. Няма и данни за подадени молби за закрила по реда на Закона за убежището и бежанците.
Направено е предложение до директора на дирекция „Миграция” – СДВР, спрямо Й. Н. да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход Турция”, на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ.
Вземайки предвид изложеното в докладната записка, началникът на отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.
Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция”, СДВР да издават заповеди за налагане

на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.
Със заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. Директорът на СДВР е оправомощил главен инспектор С. С., заемащ длъжността Началник на сектор „Незаконна Миграция", при отдел „Миграция" – СДВР да изпълнява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция" – СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.
Като доказателства по делото бяха приети, представени документи за извършена оперативна интервенция на С. Н., в Очна клиника, [населено място] и уверение на Х. Н., издадено от Колеж по маркетинг, търговия и мениджмънт, видно от което той е записан като студент в това учебно заведение през 2025 г.
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: оспорената заповед е връчена лично на Й. Н. на 28.09.2026 г. Жалбата е подадена на 05.10.2026 г., чрез административния орган, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспорената заповед е издадена на основание чл. 41, т. 2, във връзка с чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.
Според цитираните разпоредби, връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б от ЗЧРБ.
Безспорно е, че Й. Н., гражданин на Република Турция към настоящия момент няма издадено валидно издадено разрешение за пребиваване на територията на Република Б. или виза, даваща му право на престой за определен срок в страната. Наличието на тези фактически предпоставки обуславят налагането на ПАМ, на основание чл. 41, т. 2, във връзка с чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.
От друга страна, съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.
Съдът е необходимо да обсъди наведените оплаквания за нарушено право на личен и семеен живот, гарантирани от чл. 8 от ЕКЗПЧОС.
Във тази, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ, възниква задължението за преценка, доколко наложената ПАМ, противоречи на принципа на пропорционалност, дали е необходима в едно демократично общество в интерес на обществения ред и обществената сигурност, както и дали не противоречи на чл. 8 от ЕКПЧ.
Според Ръководството по чл. 8 от ЕКПЧ, издадено от Съвета на Европа и съгласувано с Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), основната цел на член 8 е да защитава от произволна намеса в личния и семейния живот, жилището и кореспонденцията от страна на публичен орган. Предметът на член 8 е основно защитата на личността от произволна намеса от страна на публичните органи, но той не просто задължава държавата да се въздържа от такава намеса, а създава и позитивни задължения, вътрешноприсъщи на ефективното зачитане на личния и семейния живот. Тези задължения може да включват предприемане на мерки,

предназначени да осигурят уважение към личния и семейния живот.
Принципите, приложими за оценка на позитивните и негативните задължения на държавата съгласно Конвенцията, са сходни. Трябва да се отчете необходимостта от постигане на справедлив баланс между конкуриращите се интереси на личността и на обществото като цяло, като целите по член 8, втори параграф, имат определено значение.
В настоящия спор се касае за типично негативно задължение от страна на държавата – въздържане от намеса в семейния живот, поради което съдът трябва да прецени дали намесата е била в съответствие с изискванията на член 8, параграф 2, а именно в съответствие със закона, за преследване на легитимна цел и необходима в едно демократично общество.
В разглеждания казус няма данни чужденецът да е сключил брак с българска гражданка или да има непълнолетни деца – български граждани, за които той да полага грижи. Съдът приеме, въпреки липсата на документи за сключен брак, че той има съпруга С. Н., също турски гражданин и пълнолетен син Х. Н..
В чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ са изброени легитимните цели, които могат да оправдаят намесата в правата защитени в член 8: „в интерес на националната сигурност, обществената безопасност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Според настоящия съдебен състав, с случая визираната разпоредба, на която се е позовал административният орган, за да издаде оспорения отказ, преследва легитимна цел, а именно да се попречи на чужденци, които нямат законно издадено разрешение за пребиваване, да останат на територията на страната.
За да определи дали определено нарушение на член 8 е „необходимо в едно демократично общество“, следва да се съобрази баланса между интересите на държавата-членка с правото на жалбоподателя. Според практиката на ЕСПЧ, всеки национален орган трябва да направи първоначалната оценка на належащата обществена нужда във всеки отделен случай, т.е. на него е предоставена свобода на преценка. Ограничаването на право по Конвенцията не може да се счита за „необходимо в едно демократично общество“ – чиито два отличителни белега са толерантност и широта на кръгозора, - освен ако наред с другото не е пропорционално на преследваната легитимна цел (D. v. the U. K., §§ 51-53).
ЕСПЧ посочва, че понятието „необходимост“ по смисъла на член 8 означава, че намесата трябва да съответства на належаща обществена нужда и по-специално да остане пропорционална на преследваната легитимна цел. Когато определя дали намесата е била „необходима“, следва да се вземе предвид свободата на преценка, която държавните органи имат, но задължение на административния орган е да докаже наличието на належаща обществена нужда зад намесата (P. v. P., § 212).
За да се прецени, дали в случая издаването на оспорената ПАМ е необходима в българското демократично общество и дали преследва една от легитимните цели, посочени в чл. 8, пар. 2 от Конвенцията, следва да се обсъдят събраните в хода на производството по делото доказателства, в съвкупност с практиката на ЕСПЧ, имаща връзка със спора.
В практиката си ЕСПЧ, многократно е подчертавал, че член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване. Дали един чужденец ще получи разрешение за пребиваване на територията на страна-членка по конвенцията, е въпрос само на националните органи (K. v. L. [GC], § 51). Няма задължение за националните власти да разрешат на чужденец да се засели в тяхната страна (J. v. the N. [GC], § 103). Предложеното решение обаче трябва да даде възможност на въпросния индивид да упражнява безпрепятствено правото си на личен и/или семеен живот (B. A. C. v. G., § 35; H. v. C., § 121). Мерките,

ограничаващи правото на пребиваване в дадена страна, в определени случаи могат да доведат до нарушение на член 8, ако създадат непропорционални последствия върху личния или семейния живот, или и двете, на засегнатите лица (H. v. C., § 122).
Както беше посочено, Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе или да пребивава в определена държава и в изпълнение на задълженията си да поддържат обществен ред договарящите се държави имат правомощия да върнат в страната му на произход чужденец, който няма валидно издадено разрешение за пребиваване на територията на страната. Когато се оценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот, следва да се вземе предвид, че правото на зачитане на семейния живот, въплътено в чл. 8 от Конвенцията, цели главно защита на целостта на семейната единица.
Като цяло се приема, че съдържанието на понятието "семейство" се свежда до основната група – съпруг, съпруга и издържаните от тях деца (включително извънбрачните и осиновените).
Ако някой от родителите бъде експулсиран или не бъде допуснат в дадена държава обаче, могат да възникнат проблеми по чл. 8, когато подобни мерки водят до разделяне на семейството. В случаи, когато е подадена жалба във връзка с правото на семеен живот по чл. 8, националният съд първо следва да провери дали членовете на семейството, за което става дума, наистина водят семеен живот по смисъла на чл. 8. Това означава жалбоподателите да докажат, че по времето на намесата, от която се оплакват, или малко преди това, са били в близки отношения и са живели заедно.
В разглеждания казус може да се приеме, че Й. Н. има семейство, състоящо се от него и от съпругата му. Синът на оспорващия е студент и като пълнолетен не принадлежи към това семейство.
По-нататък, според утвърдените в практиката на ЕСПЧ критерии, съдът разглежда въпроса дали семейството би могло да бъде запазено, като се установи в друга държава, тъй като Конвенцията гарантира семейния живот като такъв, но не включва правото да се избере конкретна държава, където семейството да се установи. Факторите, които е необходимо да се вземат предвид, за да определи къде може да се установи семейството, включват, освен всичко друго, връзките, които членовете на семейството имат в определена държава – например колко роднини имат и колко близко е родството им, какви са отношенията, колко дълъг е бил престоят им. Важно е да се прецени, знанието на езиците, които се говорят в страната, и всякакви пречки (културни, социални, икономически или политически), които биха могли да усложнят преместването.
Съвсем естествено е в случая, семейството на Й. Н. да се върне в Република Турция. Съпругата му е турски гражданин и бидейки в Б. само от около 3-4 години, двамата не може да са загубили връзките си държавата си на произход.
Нито в хода на административното, нито на проведеното съдебно производство са представени доказателства за установени от Й. Н. или съпругата му някакви трайни културни или социални връзки на територията на Б.. Двамата не знаят български език, няма данни да работят по трудово правоотношение или да упражняват занаят, както и да са свързани със спорт, изкуство или някаква друга значима социална дейност.
Няма данни проведената оперативна интервенция на окото на С. Н. да изисква оставането ѝ на територията на страната, с цел продължаване на лечението.
По отношение на сина на оспорващия, следва да се отбележи, че същият като пълнолетно лице, записано в българско висше учебно заведение има право самостоятелно да получи разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24в от ЗЧРБ.
Изложеното мотивира съда да приеме, че с оспорената заповед не е нарушен справедливия баланс между интереса на чужденеца и членовете на неговото семейство

от една страна и интерес на обществото като цяло, поради което не е вероятно да възникне нарушение на чл. 8.
Съдът не намира за основателни наведените оплаквания за нарушение на чл. 35 от АПК. Производството по издаването на оспорения акт е инициирано служебно от административния орган, но Й. Н. е бил уведомен за неговото започване и същият се е възползвал правото си да подаде възражение. Дори и да е налице някакво нарушение на правата на адресата на акта, допуснати в хода на административното производство, съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.
По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав**,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Н. (O. N.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р. срещу Заповед № 5392 ПАМ-472/28.09.2026 г. на началника на отдел „Миграция“- СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 41, ал. 2 ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, Турция“.
ОСЪЖДА Й. Н. (O. N.), гражданин на Република Турция да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 60 (шестдесет) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..